

прибавилъ Градовия, който се стараялъ съ всичките сили да довлече Налитаева до каруцаряна, всички се считатъ за твърези, а другитъ наричатъ горки пиияници.

— Пусни мя не способний—или ти се кълнѣхъ, че вѣчно ще мя помнишь! И Ви също лѣлю, махнете се отъ менъ! Продължаваа да ви ка Налитаевъ, като готвилъ юмрукъ

— Той вече бѣдничкия, почна да се заканва! Тия нещастници, считатъ за неприятели и най близкитъ си роднини, забѣлезала лѣля му, като плачела.

— За тѣхъ закона е неписанъ. Г-жа, отговрилъ Градовия като употребявалъ почти свърхъ естественни сили за да укроти мнимия си лудъ,

— Повикай нѣкой на помощъ, обърнала се лѣлята къмъ полицейския — пайтонджи! защо не помагашъ?

— А какъ, г-жа да остава конетъ си казалъ умилно пайтонджиата, той ще го занесе.

— Напразно говоришь милий! Нѣма коня отъ пайтона ще го занесе! По скоро ще бѣде да направи това, този финеренъ директъ. Г-да! Обърна ла се лелята, къмъ събраната тълпа. Нѣма ли нѣкой да ни помогне?

— Ето азъ ще помогна, г-жа, показалъ се изъ тълпата същия бѣденъ, който срѣцналъ Налитаевъ сутрѣнъ-та. — Този господинъ ми даде днесъ двугривний (20 капейки) ако и да му искахъ само капейка. Азъ си помислихъ тозъ часъ, че тукъ работата не е добра.